

Buruiană, nu știu care

Tudor Arghezi

Buruiană, nu știu care
Pe-i poreclă de născare
Și nici nu vreau să ți-o știu.
Știu că ești pământul viu
Și că, orișicum, tu crești
Făr-a ști cum te numești.
În fieștecare sat
Fetele te-au botezat.
În fiecare urzică
A pus Domnul o mărgică
Și-a croit tulpini și floare
După soiuri de tipare
Cu osârdnică migală,
Să nu stea țărâna goală.

De folos ori nefolos,
El vrea-nțâi lucru frumos.
Dintr-o îngustime-a ștofii
A scos crinii și cartofii.

Cu același fir de ață
Peșe, prinde și agață,
Și la fel cu aceeași râvnă
Că scoți floare, că dai țâfnă.

Omul însă, căpcăun,
Vrea frumos numai ce-i bun,

Împărțind, pe câte toate
Sunt, în feluri de bucate,
Judecata i-o dă gura
Și-i dă lingura măsura.

Nu-i frumos la el ceva
Care nu se poate bea,
Și nimic bun și curat
Nu-i, ce nu e de mâncat.

Buruieni cu fir aprins,
Nu vă caut după lins,
Spicul nu-l aleg cu must
Și nici ghimpii după gust.